

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 61/2026
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Мирко Радовић адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., кога заступа Верица Дуловић Ћулафић адвокат из ..., ради утврђења ништавости наследничке изјаве, одлучујући о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1895/25 од 24.09.2025. године, на седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1895/25 од 24.09.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1895/25 од 24.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1895/25 од 24.09.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог ВВ и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П 152/25 од 17.04.2025. године којом је дозвољено објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 01.04.2025. године (став први изреке), утврђено да је ништава наследничка изјава којом се тужилац одрекао наслеђа заоставштине пок. ГГ из ... дата на записник код јавног бележника Жељка Јованчевића у ... у предмету УПП 604/22 (став други изреке) и тужени ВВ обавезан да тужиоцу накнади трошкове спора од 116.300,00 динара (став трећи изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ВВ је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20,

10/23; у даљем тексту: ЗПП) против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд на основу члана 404. став 2. ЗПП, у вези с чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог ВВ као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништава наследничка изјава којом се тужилац, пред јавнобележничким сарадником, одрекао наслеђа заоставштине своје покојне мајке. Побијана пресуда почива на одредбама Закона о јавном бележничком поступку („Службени гласник РС“, бр. 31/11, 85/12, 19/13, 55/14, 93/14, 121/14, 6/15, 106/15) према којима суд може јавном бележнику поверити спровођење поступка или предузимање појединих ванпарничних радњи под условима који су предвиђени законом који уређује тај поступак (члан 98. став 1) и Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 25/82, 48/88, „Службени гласник РС“, бр. 46/95 – други закон, 18/05 – други закон, 85/12, 45/13 – други закон, 55/14, 6/15, 106/15 – други закон, 14/22) према којима оставински суд, ако по пријему смртнице утврди да је за наслеђивање меродавно право Републике Србије, може донети решење којим спровођење оставинског поступка поверава јавном бележнику (члан 110а став 1), с тим да у поступку расправљања заоставштине све изјаве и предлоге учесника, изузев изјаве о одрицању од наслеђа, могу узимати на записник и судијски помоћници (члан 90). Из наведеног произилази да изјаву о одрицању од наслеђа може узети само судија, односно јавни бележник, а не и судијски помоћник, односно јавнобележнички сарадник. Пошавши од неспорне чињенице да је тужбена изјава негативна наследничка изјава узета од стране запосленог сарадника а не од јавног бележника, нижестепени судови су утврдили да је тако узета изјава о одрицању од наслеђа противна принудним прописима и стога ништава, у смислу члана 103. Закона о облигационим односима.

Врховни суд налази да су нижестепени судови, према чињеницама утврђеним у поступку о тужбеном захтеву, одлучили применом материјалног права на начин којим се не одступа од судске праксе, односно од уобичајеног тумачења и примене материјалног права, при чему тужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Стога ни прихватање одлучивања о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора

Погрешна примена материјалног права, на коју изјављена ревизија указује, представља законски основ за изузетну дозвољеност посебне ревизије само уколико, због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци, постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, или потреба за новим тумачењем права, али ни за тим у конкретном случају нема потребе.

Из изложених разлога, на основу одредбе члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези с чланом 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Наиме, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП).

У тужби поднетој у овој правној ствари 29.07.2022. године, као вредност предмета спора означен је износ од 1.000,00 динара који очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, те ревизија туженог ВВ није дозвољена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је изјављену ревизију одбацио другим ставом изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић